

Juuri näin oli sovittu
Kalevin ja Kaisan kesken:
Kello viisi sunnuntaina
varjossa omenapuiden.

.
Kalevi odotti kauan,
mutta Kaisaa ei näkynyt.
Ensin tunsu rakkautta,
ikävää ja kaipausta.

.
Sitten alkoi huolestua,
pettyä ja pitkästyä,
viimein aisti ahdistusta,
kiukkua ja katkeruutta.

.
Kirkon kello löi jo kuusi,
kotiin jäi se kännykkäkin.
Vihan vimmassa Kalevi
ravisti omenapuuta.

.
Kun sai päähänsä omenan,
niin hän äkkiä älähti:
”Heureka! Nyt mä sen keksin!
Tänään lauantai on vasta”.